

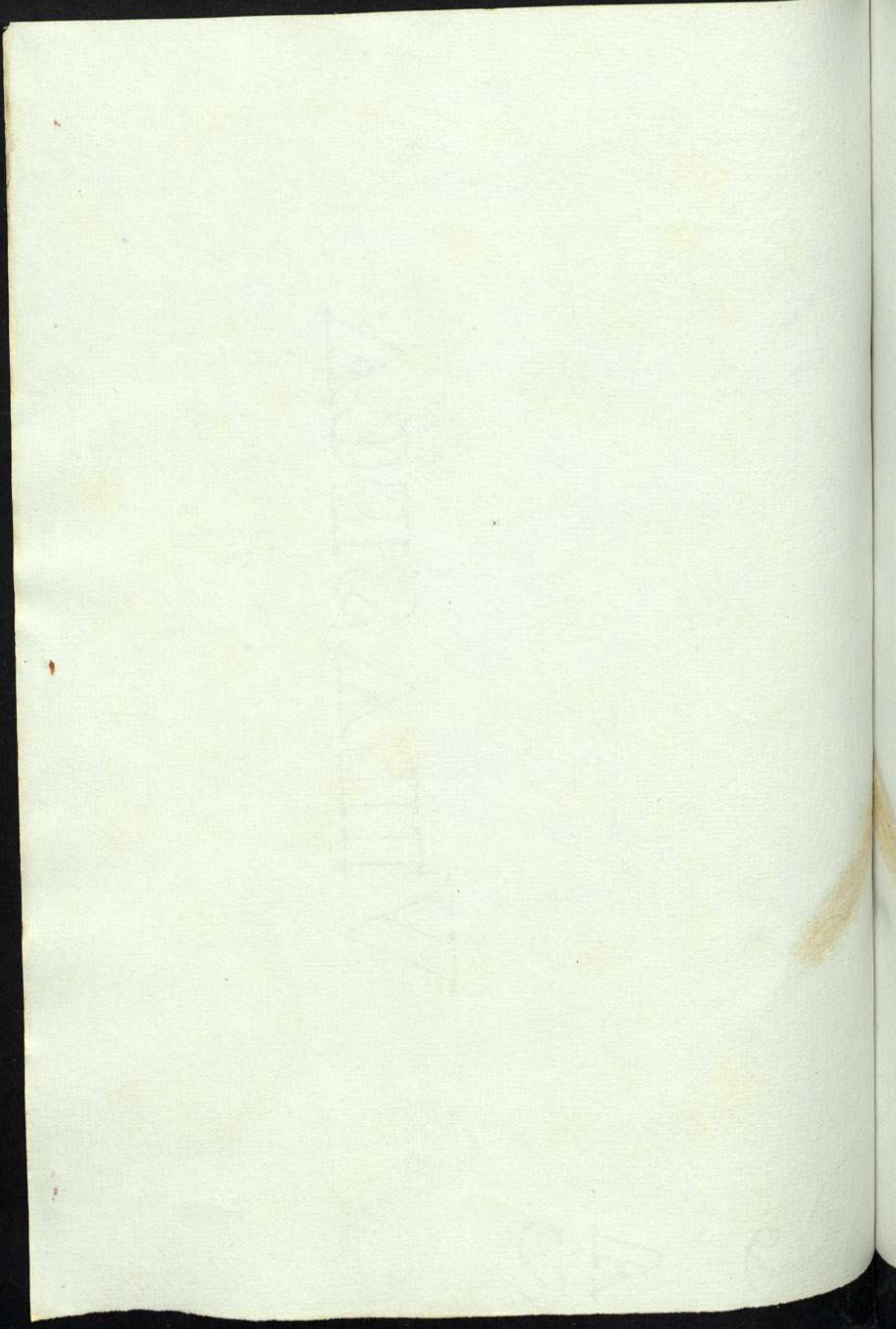
Lo primero fuit .s.

drama en un acto y

en vers,

original
de.

D. Ramon Boig y Ferré.

Reparto

Personatjes

Actors

Rosa

D.ª Salvadora Capdevila

Clara

Niña Soto

Isola

Niña Soto

Sr. Alfons

D. Leandro Soto

Ferrich

" Fabian Clara

D. Tomas

" Jose Bove.

L'acció en Barcelona. Girona actual.

Lo primer fruit

Acte unich.

Quarto d'un pintor. Mobles bons pero
 antichs. Cuadros per tot arreu y
 modelos. Ultim terme dreta un
 cavallet ab un cuadro sens acabar.
 Un vetllador a' la dreta y l'de-
 mes a' gust del director. Porta
 al fondo. A la dreta, ultim
 terme, una finestra. Portes
 laterals. Es a' la caiguda
 del sol.

Escena I.

Rosa y Clara cursint y brodant en lo
vetllador. Inrich trevallant en lo
quadro.

Rosa (á Inrich) 2 Tant precis t'era acabada
avuy mateis 2

In.

M corre

ans que s'passi fosch, donarli
certs retochs.. 'l cel rogent
d'aquesta posta de sol,
'ls nivols que d'aquí veig
inflarnats per las derrenas
flameradas que en lo cel
se reflectan com incendi
en lo cendros transparent,

m'inspiran de tal manera
 que sense voler, i pincell
 per demunt la tela corra
 donant vida al cuadro aquest.

¡Naturalista, i dominió...!

Lo teu secret he sorpreses...

Aturat, sol; revolada,

queda suspesa un moment!

(Oh... per ella... allí... que harmonia...)

(Mirant per

la finestra.)

com si puch contemplarla ajuldr!)
 No. 2. m.

¡Ve, noy; no t'hi amohinis.

(Oh! deu... xi... plora... quiete...)

¿retira... negras sombras

entelan lo firmament...

Si la lum rebià d'ella
sense lum no puch fer res.)

No. (constantu)

Es acabat?

En. (Reprocent

magninament)

Si... (que tindrà!)

(ella plorar! com saber!)

No. Aveyam. De, noy, magrada,

(Mirant lo ce-
dro.)

has copiat lo material cel,
y lo mibols... Pergue suspensa
iguentas malalt, Luquet?

En. No ho crequi, mare!

No.

Donchs digam,

que t'passa... que tens fill meu?
 Tu fa dias que reparo
 qu'entás trist, tot macilent,
 sens humor... que pot se't causes?
 trevallas massa, Enriquet!

Lu. No ho crega. No s'amoheun;
 li juro que no t'rich res.
 Voste juroypte esta alarmada,
 voste desregeit se creu...

(Se a' la fi en amor in mata,
 qu'ignori mon sofriment.)

Ro. ¡Ay fill meu! si tu sabias
 quant temo perdret... Tu ets
 mon sustent, m'alegrá,
 tu ets ma vida, mon content...
 ¡Que faria al mon soleta

sens ton apoyo...

In.

¡Perdón!

no pensi aixís, mare meua,
no se perquè s'entristeig...

No.

Desde la mort del teu pare,
que a la gloria sigas, eterni
vivint del teu sol treball;
tu t'has meregut, prou ho coneix,
y per darnos 'l sostento
no sossegas ni un moment,
y trinch perquè al millor dia
no caiguis malalt....

In

2ª Perquè...

(Clara deu con tre-
vall y sacorta al

grupo.)

tranquil·lisis...

No. Si'm faltàssis!..

En. No, mare; no ho voldria' Deu!

Pla. Deu no pot voler tal cosa,
perque sap que l'Enriquet
es qui 'ns fa viure a nosaltres
y nosaltres l'estimem.

Mes si veigues tal desgracia,
tinga, marna, ben present,
que la Claretta, la noya,
qui encara no arriba als deu,
per sustentá a sa mareta
be prou sap lo qu'ha de fer.

No. ¡Filla meua del meu cor!..

En. ¡Claretta!..

No. Enriquet! fillots meus!..
(Abraçantlos)

Pla. 2 Que's pensa que, encar que nena,
y, com voste diu, "sens cervell,"
no sabria guanyar al dia
un tros de pa per voste?

A mi'l treballar m'agrada,
se cusir, se fer ganset
y altres coses que m'ensenya
la Lulita del primer.

Y despres; 2 que no's recorda
del que m'heu sempre dit?

"Deu ampara a la innocencia,
tinguen confiança ab Deu,
que aquell que de cor l'estima
jamay por faltarli res."

No. 1 Pita meva... ah... ets un angel.

Pla. Donchs si ho sou, per vo' matar.

2^a Els angels d'ui que serveixen
 de missatgers en lo cel,
 y Nostre Senyor Es envia
 a repartir los seus bens.

Aixis, donchs, si li demano
 que'ns favoreixi; de cert
 que tindrem quant nos convinga,
 perquè deu, es complascent
 y m'ha dit voste mil voltes
 qu'als angels, no'ls nega res.

Tu. La ta veu, filleta meua,
 la mateixa veu del cel!

Si, es cert; y com m'anima...

Lu. (Que tindria... no la veig...)

(Mirant per
 la finestra)

No. Pensa aripis, sempre, filleta!
oh cor meu!

(Abrassantla y plorant.)

Ha. 2 "Tara... perque
plora voste... 2 "vot que plori...
(tristissime)

No. No, no filla!

Ha. Donchs corrent.

Un petó y una abressada
y tornem a estar contents.

No. Vida meua!

(Petonejantla)

Ha. Aripis! y ara

(Petonejantla)

un petó per l'Enrique.

Im. (Ma... si... 'm mira...)

(En la finestra)

Ma. ; Vaja!...

(Esperant que

li rebi' l'ber)

i que potre 't sabria gress?

No. Noy, i no escoltas?...

Ma. ; Pa! M'enfado?

(Ah... hiesella... ja comprench!)

(Ma murat per demer

l'Enrich)

No. i me no atens a la Plaveta?

Ma. ; noy!...

; Despil!...

No. i Pero que te?

(Abutenciós)

Ma.

Està inspirat; veu un gruppo
per un cuadro... sorprendent.

No. Sempre així... M'en vaig a dintre
a arreglar el sopar.

Pla. Ben fet.

No. Un altre petó.

Pla. I dels grossos!

No. My fills meus, fills meus, fill meus!
(S'en va.)

Escena II.

Surich-Clava.

Pla. Suriquet...

(brindant lo.)

In. ¿Que vols?

Pla. Aten;

vina aquí; prou'ts mirat

(Lo tren de la
finestra.)

hem de parlar ab serietat.

Digàs per deu complascent!

Assentat. Anís; jo, aquei....

(L'assenta ab una
cadira y ella se li
assenta a la faldra)

ara, escolta.

Vaja, digas.

Ans de tot, vuy que no estigas
gens inconvenient ab mi.

I no me queiem alboroto,
que ab las senyoras com jo,
s'ha de ser fi...

I no ho so "2"

Ha. No ho seras, cuant jo no ho noto.

In. Vejam que'm vridras a'de,
sempre 's tens una amurada.

Ha. Tu la cara panssida,
y mes flach qu'un violi!
Sempre trist y capz-ficat,
sempre mirant... no vuy dirho.

In. Vejam, y que 's lo que miro.

Ha. Que t'creus que no he observat
que desde la finestra 's veu,
lo balco de la Loleta,
y al balco una senyoreta
molt sovint l'ajaz hi treu.

In. ¡Com!... tu has vist!...

Ha. ¡Vols que t'ho diga!...

In. Y tu creus...

Jo no crech res.

¿que no saps que Julia es
germana de la meua amiga?

¿que no saps que sempre estich
en sa casa, y veig, y miro...

y ella puja, y, no cab dirho,
parlem molt graves, Inrich?

De, ¿que saps? La Julia?

Si,

tu la estimas, y sofreixes,

tu per ella, t'entristeixes,

tu per ella estas així!

Ella sola en ton cor mana,

per ella es ton pensament,

per ella, mes d'un moment

t'obridas de ta germana.

Lu. ¡Oh Clara!

Cl. Si Clara!

ves, ves que'm fas enfada!

Lu. Vaja, digas...

Cl. Net y cla;

que t'inch celos!

Lu. ¡hermana!

Cl. ¡Ahont s'es vist estimar mes
qu'a mi a'n'aqueixa fulana!

Lu. Prime a tu... com a germana!
y a'n'ella!

Cl. La ho t'inch entes.

Estimant me a mi primer,
y com ara sempre'm mioms,
poch me importa que l'estimis!

Ara!

(Pentli un petó)

Im. Digas...

(Fentli un petó)

Ha. Se de cert

que la Julia t'vol també,
y esta de tu enamorada,
mes son piare t'ha privada...

Im. ¿Pro perquè...?

Ha. Miso no ho se!

Tant sols puch dirte qu'ahi
vaig sentir com la venyaba,
y t'hi deya: "Miso s'acaba,
t'guardarás de sortir!"

No vuy amors sens saber
si es digne de tu - replica -
"tu ets hermosa, bona, rica...
y m'vuy enterar primer!"

Lu. ¡Ay! ¿Ella, ¿que va dir?

Pla. Ella, ves; sols suspiraba...

Lu. Non amor!...

Pla. Tant ploraba
que hasta jo'm vaig enterrar.

Lu. Condicio trista y cruel!

¡oh mon! mon! M'causa horror!

qui no ostenta l'brill del or,
arreu se l'mira ab recel.

¡Que valen virtut y fe!...

l'honra pura, amor, talent

si avuy l'mon sols atent

al que tinga mes dine!

Pla. Sa't torna a posar trist!

si ho ve'no t'ho dich.

Lu. No, Plara!

(Ay de mi!...)

Ula.

Ves, ves!...

(Ariacantu)

Lu.

Si... ara

(Ariacantu)

se se jergue jlorant l'he vist.)

Lucena III

Seto y Lola

Lola.

¿Puch entrar?

Ula.

Ay... la Lolita!

(Ariacantu)

Lu.

Pat cruel!...

Ula.

Ja t'esperaba!

Lu.

Senyor Durich!...

Lu.

Adios, hermanca.

Lu.

M'ha encarregat ma germana

que no sent possible l'enviar,
li'entregues aquesta carta.

Lu. ¡D'ella... gràcies...

(Se posa a lli-
gerla i parat.)

Gla. (Sapereets!...
veyam així com marxa.)

Lo. Ara estich per tu.

Gla. Duplicat.

Lo. E'haig de contar coses graves.

Gla. ¿Si...? veyam...

Lo. Primer de tot

te faig saber que la baronessa
que tu vas fer, la Marquesa
tot seguit se l'ha quedada
y n'ha donat tretze duros.

Clara.
2. Es cert, Lola?

Lo. Molt cert, Clara!

I ademés, no saps que ha dit
al contemplar-la admirada?

"Quasi no's creu qu'una nena
de deu anys, tinga tal menya?"

Vaja, pots esta orgullosa!

Lo. (Diu que confisi... són pare...
no comprench...)

Clara. ¡Ay Lola, Lola...

t'agraheixo ab tota l'ànima
lo que feu per mi...

Lo. 2. I que es,

, si t'estimo tant... La Laura,

la minyona, es a cobrar

y durà 'ls diners a casa,

yo t'els daré ab mil pretors
y ab doscentas abressadas.

Cha. Yo t'ls rebre ab plors d'alegría,
y servirán per ma mare.

Lo primer fruit del treball
debeim dedicarlo als pares.

Lu. (Oh, no... viure... no podre
si a la fi no puche lograrla...
y la mare... Deu del cel...
aqueix amor m'arrebata...)

Lu. Are parlem d'altre cosa,
l'Enriquet y ma germana....

Cha. Venras, anem al meu quarto
y allí soletas....

— Escena 4^a —

Ants y Sr. Alfonso.

Al. ¡Deo gratias....!

Pla. Mira, Turquet.

Lo. (Vaya un tipo.)

En (Ah...!) endavant....

Al. Yo voldria
parlar ab vostè.

(A Turich)

Pla. Anem, noya

(yo sabré l'que sollicita.)

(Sen van las dos
noyas.)

— Escena V —

Turich, Sr. Alfons.

Al. Ja s'pot pensa' pe l' que vinche.

En. Si per cert.

Al. Y donchs, ¿que pensa'?

Jo, fill meu, sento molt dirli,
pero l'cobrar m'interessa,
tinch de rendir comptes; l'amo
ya sap que no's vol entendre
de valors, y això m'ajura,
y per mes que jo correge...

In. ¿Que's molt pesat'?

M. La procura...

In. No precisa tanta arenga.

M. És que no's pensi que jo
obri per ma propia cuenta,
soch apoderat no mes...

In. Si puich, aquest matèu vespre
li arreglaré 'ls dos foguers;
li demano aquesta espera
perque tinch de vendre un cuadro

y li prometo...

M.

¿L prometter

no fa' pobre, diu un ditxo.

A mi cobrar m' interessa,

y no me'n iré d'aquí

sens haber saldát la cuenta.

Ta fa' dos mesos qu' espero.

L.

(Ei ha situació com la meua!...

y la mare..... si ho sabrà!...

ella que's creu... quina pena!...)

Vaig a' sortir; per favor

li demano tinga espera,

y d'un modo u' altre, avuy...

M.

Si ya quasi som al vespre!...

L.

Vendré 'l cuadro...

M.

Si, pinturas,

que val aiso...² tres pessetas...

(M depreca.)

In. Senyo Alfons...! Deu...! contenieme...!

M. Avuy aiso no s'aprecia
per lo tant, visgan direr...

In. He... no cridi...

M. Donchs que s'pessa...

In. Que la mare no s'enteri...

ella no sap...

Pla.

(Apareixent per hont
han fet mutis ab ella)

Ves, Loleta;

ves si han portat 's diners...

per favor...

Lo.

Hi vaig depressa.

Pla.

Portals, portals desseguida,

ya veus tu si en interessas...!

(Surt Lola unvier
vital)

M. No'm converssam sas rasons,
lo procurador no espera;
ven que això es cosa del amo.
Si aqueixa mentio' fos meua...

L. Faria jutjo; ho comprendh.

Escena VI

Dito y Rosa (ab them) després Clara.

No. ; Bona nit!

L. Ah... (que no entenga...)

No. Senyo' Alfons, que hi ha de nou?

M. La ho pot veure, jo templat.

No. (A Lurch)

(i Que vol...)

In

Res: L'amo...

(No s'abent que
dir.)

No.

'E pertorbas...

que pot ser...; jay deu me val...

In

No s'alarani...

M.

To... senyora...

In.

Fassi 'l'favor de sentars,

torno a se aqui dins poch rato.

No.

'Ara t'en vas... y 'l'sopra...

In.

M'estan esperant 'l'quadro,

vaig y vinch ab quatre salts.

Pla.

'E en vas, burich?

(Aparenent.)

In.

Si, Claveta.

Pla.

Un preto avans de marxar.

Ves, y que deu t'illumini,
no t'apuris, deu es gran,
y no'ns deixara.

In. Claveta!

Clav. Confianssa...

In. ; Torn... tu... saps!...

Clav. Si, per cert... y t'ho callabas!...

In. No m'entretingas, me'n vaig!
que la mare no s'enteri!...

Clav. Pots anar ten descansat.

In. ; Que trobi, deu meu, qui'm trega
d'aquest apuro tant gran!

(Tot aquest dialecte d'En-
rich y Clara, sera separat
de Alfons y Rosa, de modo
que aquets dos no s'enterin.)

Desde'l principie Simich
haura arreglat lo cuadro
que, tapat, se n'importa.)

— Escena VII —

Alfonso, Rosa y Clara.

M. Es molt pesat, se vol creure...²

No. (Perque haura vingut...²)

M. Caram...!

Se procurado avuy dia...!

ni 'l padre es tant mal mirat.

Tot hom se pensa que 'l roba,
tot hom te dret d'insultar.

Si 'l que li dehen demana,

"home, no siga pesat,

quina mosca... y si 'l cita

"no te conciencia, truhan"

Si vol fer valer la forssa
que té com a apoderat,
"aquet pillo no te entranyas,
no mes desitja escanyans."

"Aipo' l'amo no ho faria,
l'amo es més considerat,
l'amo escolta, l'amo espera..."

"y sempre l'amo al devant!"

"Ab l'excusa de que l'amo
no faria'l que jo faig,
passan dias y mes dias

y 'ls lloquers no venen may.

"y no pensan qu'un se cansa
de tant de pujar y baixar,
de preparar tantas vegadas,
de rentarse bravetats,

de dir mentides al amo,
de ser tant considerat.

Veu, jo tinc l'cor de cera;
y creguin, que lo que faig
ho faig sols a viva forsa.
Quant m'veg arremiat
d'obligar als inquietos
que compleixin puntuals,
jay bon deu y quant sofrens!
tinc un sentiment molt gran.

Y'l dia que se m'obliga
a procedir al embarde
o al desahuci... l'cor se'm muu,
sols tinc ganas de plorar.

Y mentres la ley compleixo,
mentres m'incorporo, y van

al mitj del carrer los trastos,
 per ordre del tribunal,
 deixant sempre a la miseria
 a'n qu'ell pobre desgraciat
 que no'n pot fer un regaló
 per detenir el cop fatal,
 creguem, senyora, que ho sento,
 y en favor seu sempre faig...
 lo que puch pera cobrar-me
 mon salari duplicat.

Y aqui te fet lo retrato
 d'un procurador com cal.

Pla. (Mon germà es punit y m'hi juro
 que millor, no'l sap pintar.)

No. Cero, diguim, li suplico;
 i voste aqui perquè ha pujat?

li deu l'noy tal vegada...?

M. No es aiço....

Ha. ('Per deu')

(Suflores)

M. No tal...

Tot tant sols aqui venia....
(que li dich... si al fi ho sabrà...)

Sols venia perquè l'amo,
que viu fora, a Sant Lluçat,
m'ha escrit, sap... y m'encarrega
que passi y vagi mirant
si 'ls falta res...

Ha. ('Y la Lola

que no ve...')

Po. M'havia pensat

un altre cosa... (Respiro)

M. ¡¿Perque s'ho voldrà callar...!

Oh!... si no'm venen 'ls quartos
arreo aquí un dalt a baix:

que diga l'roy lo que vulga,
lo que yo busco son rals.)

Ps. Ja hi convidaria que 'ls mestres
deson perqui un bon repàs.

M. Ah no, no; no estem per obras!...

Ps. ¡Com me deya!...

— Escena VIII —

Acto y torricó.

Deu 'ls quart.

Ps. ¡Noy!...

¡Al fi!...

Res!...

Ah... la Lola!...

M.
Ps.
M.
Ps.
Cla.

M. Oh, gracias, gracias...! Seu meu...!

M. De modo que no hi ha cuartos?²

No. Com² que diu...; noy...!

In. Imprudent!

No. Per favor, burich, explicitam,
un afront...!

In. Mare...!

No. Per deu...!

jay lo cor tot s'ho temia...!
infelissos...!

In. No plorreu...!

demà m'imaginaré l'cuadro.

No. Et ho callarás...!

In. i sergué...!

M. Els senyors, sento l'que 'ls passa,
yo deploro l'estat seu,

mes los diners o la clau
tinch d'entrega al cap del mes.

Escena IX.

Bea y Lola. Al poco rato
D. Tomás que al entrar reparo
al un cuadro que hi ha sobre
la porta que representa un
marino, pare d'Enrich of
Clara. Lo contempla satisfet
y escolta l'idiotech cun puen-
drer part ni ser vist fins que
s'indica.

Be. Claveta...

(Dantli diners.)

¡Oh gracias! gracias!

Mare! Enrich!... teniu, mireu!

Lo.

Clara.

Lu. ¿'Fue's caiso'?

No. ¡Johians, filla.

¡La Lolita... ja comprende...

No. No senyora, no; son d'ella

M. (Pot se a la fi hi hauria argent.)

Ch. Sens escrúpols pots donarlos.

No. ¿D'a que ve'?

Ch. Son guanyats meus!

No. ¿Fu'?

Lu. ¡Claveta!

M. ¡Com pot esser...

Ch. ¡Avís vostè no ho compren!

(Pausa)

¿Saps l'afany que jo tenia

(a Rosa)

per veure a l'amiga meua,

y per estar tot lo dia
jugant baix a casa seva?²
i Saps los molts cops que voste,
sent tart, baixaba a buscar-me,
y creyent no feyan re
de vegades va venir-me?²

Doncs tots aquells ocets,
en lloch de pasals jugant,
varen se aprofitadets
per nosaltres, treballant.

Y aixis, ab aqueixa intriga,
treballant ja d'amagat
y ajudada de ma amiga,
una feyna he acabat.

Feyna que ha sigut comprada
per la marquesa del Vall,

ab tot això l'ha preukada...
j'om primer fruit del treball!

Mama, ja veu si la vena
pot ben serli de profit...

Herma meu, no tingas pena,
a la fi deu'ns ha ohit...

Diners, ab diners se logra
tornar vos ara la pau!

Prengui, voste, qu'estant pobre

(A Alfons d'altre
'ls diners.)

qu'hasta l'home lo te esclau!

Pa. ; Angel meu!

(Abrassant-la)

Ma

; Oh, Clara!

(Abrassant-la)

Ha.

Si...

abrasseume tots, ¡cabal!...

¡veu lo goig que veyma aqui!...

(Alfons)

¡quant lo grava ditxa igual!...

M.

Aqui 'n sobran.

Ha.

No hi fa res!

¡veu lo dany que li hem causat.

M.

Lo sempre!...

Ha.

La esta' de mes!...

(Penyament li

la porta.)

deixins ab tranquilitat.

(S'en va

Alfons)

Bona X

Los matenidos meinos Alfonso.

In. Com ets pogut...?

Do. Ay cor meu...!

Lo. Un petó y una abressada...!

Tomás. (Y quina gent mes honrada...
eixa rena no te pren...!)

Lo. ¡Papa! ¡papa!...

(Repacantls)

Do. ¡Llu!

Don Tomás!...

Do. Senyors!...

In. ¡Llu!...

Do. He sabut ara
que la rena...

In. (Aquí son pare...!)

(¿que voldrà...?)

Do. Anem al cas.

(A lunch,

Voste; segons he notat
a' ma filla fa' l' amor
desde temps...

No.

; Com?

Lo.

; Senyor!...

Lo.

Tot la Julia m'ho ha contat.

Y com qu'ella per voste...

Lo.

(La verras quina n'prepara.)

(A. Clara)

Lo.

Veig qu'esta perant també;
y l'estima....

Lo.

(Que's bo' l'pare!)

Lo.

Desitjo prompte donar
un desenhás oportu
a' n'aqueix assumpte.

No.

¡ Això tu...!

¿ Pots atrevirte a mirar...?

¡ Tu tant pobre!.. y ella rica!

¡ es boig lo meu fill...!

En.

¡ Ay mare...!

Po.

Rosa, l'amor no repara
may lo cor allà' about se fica.

Y com es cego, no veu
la riquesa o la pobresa;
per ell, no hi ha mes grandesa
que la inspiració de Deu.

Ditjos lo dia que al món
no existessi aqueixa valla;
si del cel l'amor devalla
y'l cel l'inspira a tothom,
y tothom te per sentirlo,

y totthom pot inspirar,
 i perque volem subjectar,²
 i perque volem contradirlos.²

No remora, no; del cor
 l'impuls sols debem seguir,
 i no som iguals pre l'empir?²
 i seguents, donchs, per l'amor!
 ; Don Formas.....

; Papa.....

; Nebien.....

; Puch confiar?²

Abrissam, Clara.....

Li, fill meu..... Mira, l'empare
 desde l'cel, diu que hi consent.

2 i l'ha corregut.²

; Voste.....

Do. y. l. m.

Do.

Ma.

Lu.

Do.

Do.

Do.

Lu.

To.

¡Sí!

ell va ser mon protector,
ell va dar-me vida y honor...
¡oh noble y honorat marí!
Per ell visch, y ya que deu
me dona aquesta ocasió,
vuy pagar sa noble acció
adoptante per fill meu.

In. ¡Total sort!

To. Al fi sabrem...

To. És una historia, senyora,
qu'els hi contare un altre hora.

To. May més nos separarem.

(A Clara)

To. Aquesta vena ha lograt
per tots vostres la ventura.

Pla. Ven com deu sempre procura
(A Rosa)

pel desvolgut?

No. És veritat!

Pla. Ara tots a casa mia,
dintre poch 'l casament,
vivrem junts; m'esconvenient
tant amable companyia.

No se' com pagar...

No yo...

Pla. Que'n farem ara de coses...

No. Veyam, Clara, que't proposas?

Pla. Treballa ab mes aficio.

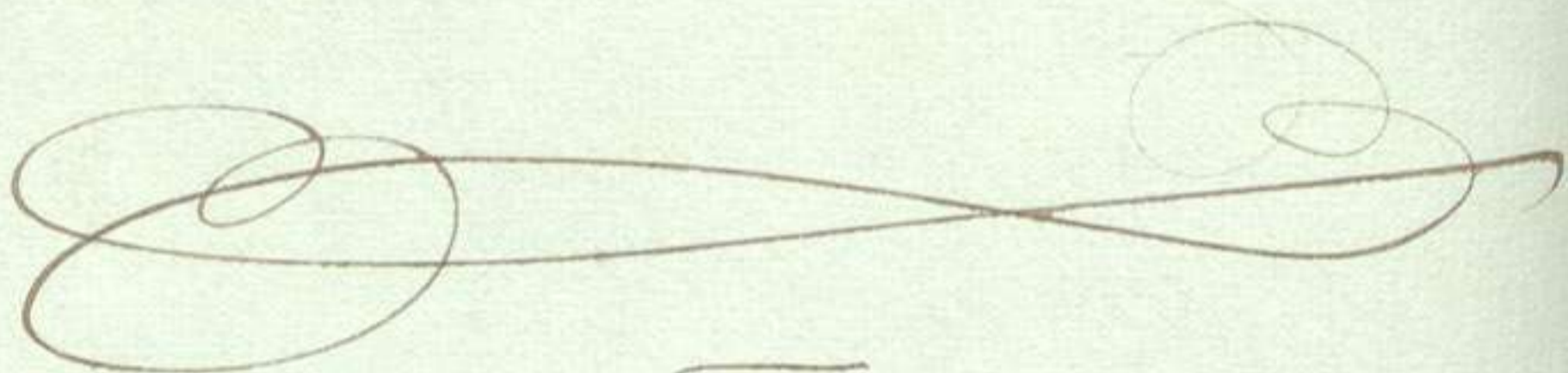
No. A la fi omple aquest vici.

(A cor)

Pla. Del treball surt lo repos;

ya veuen si es profitos
del treball

Lo primer fruit!

Felton.

COPISTERIA
FRANCISCO LOPEZ
FARRAGONA

